

*Hồi Thứ Chín Mười Tám***VÕ LÂM CHI HẬU**

Đinh Hạo thấy trời đã sáng trưng, vì cấm kỵ của Hắc Nho không xuất hiện vào ban ngày nên vội vàng chạy tới hồ nước ở góc viện rửa sơ vết máu rịn ở nơi cổ tay mà chỉ bị thương ở ngoài da và nhờ có Ty độc châu nên chẳng có hiện tượng trúng độc, sau đó nhả viên Ty độc châu ra cất giấu cẩn thận và cải lại bản lai diện mục của mình.

Đinh Hạo chỉnh lý y áo đầu đó xong xuôi, cất bước chạy ra tiền viện...

Ngay lúc này bỗng nhiên có tiếng gầm hét từ tiền viện vang tới.

– Cha chả, bọn này khả ố thật!

Tiếng gầm thét vừa dứt, vài bóng người thấp thoáng lướt tới, Đinh Hạo trở mắt nhìn kỹ không ai xa lạ chính là Võ Lâm Chi Hậu còn bốn người theo sau y là bốn bà lão áo vàng tuổi độ năm mươi, ai nấy đều mắt to mày rậm, cặp mắt họ đều sáng quắc có lẽ họ là tùy tùng của Võ Lâm Chi Hậu vậy.

Võ Lâm Chi Hậu kinh ngạc nhìn Đinh Hạo nói:

– Ô! Toan Tú Tài, người cũng có mặt ở đâu sao?

Dứt lời y quay sang bốn bà lão mặc áo vàng nói:

– Các người hãy đi kiểm tra cho kỹ lại số đệ tử bị giết như thế nào?

Bốn bà lão mặc áo vàng chấp tay cung kính nói:

– Vâng!

Bốn người đồng thanh dạ lên một tiếng, phi thân chạy vào hậu viện.

Võ Lâm Chi Hậu quay sang hướng Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Toan Tú Tài, chúng ta may mắn lại hội ngộ ở đây!

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Quả thật may mắn lại được hội ngộ với lão đại tỷ vậy!

Võ Lâm Chi Hậu dùng cặp mắt nghi hoặc nhìn Đinh Hạo nói:

– Toan Tú Tài, người đến đây làm gì vậy?

Đinh Hạo vẫn bằng giọng điệu lạnh như tiền nói:

– Chuyện này lão đại tỷ chờ hỏi làm gì!

Võ Lâm Chi Hậu lạnh lùng nói:

– Toan Tú Tài, chẳng lẽ người...

Ngay lúc này, bốn bà lão áo vàng chạy tới trước mặt Võ Lâm Chi Hậu dừng lại, bốn cặp mắt chứa đầy sát khí nhìn chòng chọc vào mặt Đinh Hạo.

Võ Lâm Chi Hậu cảm phần nói:

– Tình hình thế nào?

Một trong bốn bà lão áo vàng cúi người cung kính nói:

– Hai mươi sáu tên đệ tử bị giết ở ngoài, trong đó có mười sáu người chết dưới kiếm, còn lại những người khác chết giống y cách chết của số đệ tử đã bị giết trong miếu.

– Không tìm được dấu vết kẻ địch sao?

– Vâng! Không tìm được dấu vết gì hết!

Ánh mắt hải hùng của Võ Lâm Chi Hậu quét sang phía Đinh Hạo nói giọng cảm phần:

– Toan Tú Tài không ngờ người đã đầu nhập Vọng Nguyệt Bảo làm chó săn cho chúng?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Ai nói thế vậy?

– Người không dám thừa nhận chẳng?

– Nói đùa chứ!

– Chẳng lẽ người không phải?

– Tại hạ ngẫu nhiên tới đây, xem được tuồng hát hay thôi!

– Người nói thật chứ?

– Tại hạ dựa vào danh hiệu ba chữ Toan Tú Tài chẳng đến nỗi phải nói lời hư dối.

Thái độ của Võ Lâm Chi Hậu hòa dịu lại một chút, dừng lại giây lát nói:

– Người là người chứng kiến trận hung sát này?

– Đúng vậy!

– Đối phương dùng thủ đoạn gì để giết người?

– Độc dược. Độc trung chi độc.

Da mặt nhăn nhó của Võ Lâm Chi Hậu co rút vài cái hoảng hốt nói:

– Người đánh độc đó là ai?

– Đó là một động chủ Miêu Cương tên là Địa Ngục Tôn Giả hiện đang nhậm chức hộ pháp của Vọng Nguyệt Bảo, còn một người nữa là đạo sĩ Không Động tên là Phiến Miễn chân nhân.

– Chẳng phải Thái thượng hộ pháp Độc Tâm Phật của Bắc bảo là đầu đàn

của chuyến đi này sao?

- Đúng thế nhưng canh ba đêm qua đã bị tại hạ giết chết rồi!
- Người đã giết chết Độc Tâm Phật?
- Đúng như thế!
- Thanh Thạch Văn Kiếm đó đâu?
- Thần kiếm đã quy chủ, Lãnh Diện Thần Ni thu hồi lại rồi!
- A! Ni cô đó cũng xuất hiện sao?

– Chính vì Lãnh Diện Thần Ni theo dõi Độc Tâm Phật đến đây, còn tại hạ do phát hiện hành tung của Lãnh Diện Thần Ni đã theo dõi y tới đây, cho nên mới may mắn được xem tuồng hát hay này.

Võ Lâm Chi Hậu quay sang hướng bốn bà lão mặc áo vàng nói:

– Các người đứng sững ở đó làm gì, hãy lo di chuyển tất cả xác chết ra sau miếu dùng hỏa táng, và chia một người đi truyền lệnh cho đệ tử phụ cận, hãy toàn lực truy tầm kẻ địch, nếu có phát hiện phải lập tức trình báo ngay, bản thái thượng tạm thời tọa trấn tại miếu này, đồng thời nhắn tin cho bang chủ mang tất cả người ở Nam phương rút về đây hết!

– Tuân lệnh!

Bốn bà lão đồng thanh vang dạ một tiếng, chấp tay hành lễ rồi lui ra, một người trong bốn bà lão phi thân chạy ra miếu, còn ba người kia thì bắt tay nhau khiêng vác xác chết ở các nơi chuyển ra hậu viện.

Võ Lâm Chi Hậu ngắm nhìn Đinh Hạo hồi lâu rồi nói:

– Căn cứ tin tức ở Nhạc Dương đưa về, người và Hắc Nho bắt tay nhau hủy diệt người có phải vậy không?

Đinh Hạo nhướng cao đôi mày kiếm trầm giọng nói:

- Tại hạ không phủ nhận điều này!
- Tại sao người lại đối địch với bản bang?
- Thế thì xin hỏi thăm lão đại tử một lời, những hành vi của quý bang tại Nhạc Dương vậy!

– Thật ra người và Hắc Nho có mối quan hệ thế nào vậy?

– Thế thì xin lỗi lão đại tử, tại hạ không thể phụng cáo điều này được!

Gương mặt của Võ Lâm Chi Hậu thay đổi liên tục, cuối cùng trầm giọng nói:

– Toan Tú Tài, ta lập lại kiến nghị trước kia lần nữa, nếu người đồng ý hợp tác với bản bang cùng nhau đối phó với Vọng Nguyệt Bảo thế thì tất cả những ân oán khi trước sẽ bỏ qua hết, ý người thế nào?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Tại hạ không cần thiết quan tâm đến kiến nghị này nữa!

Võ Lâm Chi Hậu lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói:

– Toan Tú Tài, nghe nói người và Trịnh Tam Giang có mối thù không đội trời chung, vì mâu thuẫn của người...

Thoạt nhắc đến mâu thuẫn, Đinh Hạo lửa giận sùng sục, sát khí ùng ùng dâng cao gầm rống nói:

– Câm miệng ngay, đó là việc riêng tư của tại hạ.

– Toan Tú Tài, nếu chỉ ỷ lại vào sức mạnh của một mình người đừng hòng lay động được Vọng Nguyệt Bảo.

– Tại hạ vẫn có lòng tin vững chắc.

– Người cao ngạo lắm nhưng ở chốn giang hồ này người không thể chỉ ỷ lại võ công được, mà vấn đề cần thiết hơn là nói về mưu trí!

Đinh Hạo cương quyết nói:

– Ấy là chuyện riêng tư của tại hạ, không cần lão đại tử quan tâm làm gì!

Võ Lâm Chi Hậu không giận mà lại cười ha hả nói:

– Lão bà bà ta rất chịu khí cốt này của người, nếu một người nào khác dám dùng thái độ này cư xử với ta như thế, thì đã làm con ma dưới quả chuông của ta lâu rồi, bây giờ người cứ suy nghĩ kỹ lại xem?

– Khi tại hạ đã quyết định một việc, không bao giờ có vấn đề thay đổi cả.

– Người nhất định phản đối liên minh với bản bang chẳng?

– Tại hạ và quý bang còn một món nợ đang chờ kết toán, lão đại tử được tôn làm Thái thượng chắc có thể thay mặt quý bang giải quyết được.

Mặt mày của Võ Lâm Chi Hậu tối sầm lại nói:

– Món nợ thế nào?

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Người bạn gái Mai Ánh Tuyết của tại hạ bị quý bang dùng thủ pháp tà môn khống chế tâm thần, mà cứ giả dối nói dối rằng y là con gái của quý bang chủ, và có ý đồ bắt ép tại hạ chịu yêu sách quý bang, hành động bỉ ổi mà giới giang hồ phải khinh miệt này thì lão đại tử giải thích làm sao đây?

– Điều này dễ thôi, chỉ cần người đồng ý hợp tác với bản bang, y lập tức sẽ hồi phục ngay.

– Nếu tại hạ từ chối thì sao?

– Thế thì để y tàn phế cả đời này!

Đinh Hạo phùng mang trợn mắt nói:

- Lão đại tử có nghĩ tới hậu quả đã làm việc này chẳng?
- Hậu quả thế nào?
- Tại hạ sẽ trả đũa gấp trăm lần.
- Há há há khẩu khí người lớn lắm, liệu người đủ sức làm được không?
- Thế thì để sự thật chứng minh xem sao!
- Toan Tú Tài người quên mất một điều...
- Tại hạ quên mất điều gì nào?
- Hiện giờ người có thể bình yên rời khỏi đây chẳng?

Đinh Hạo sức nghĩ lại hôm trước ở trên núi Đại Hồng sơn vì cứu Phỉ Nhược Ngu đã dốc nội lực chạm ba quả trượng của lão, đến nỗi hai bên tý nữa phải lưỡng bại câu thương, hắn nghĩ tới đây bất giác rung mình nhưng đó chỉ là cứng đờ cứng thôi cũng đồng với đấu thí mạng vậy, nếu tự do ra chiêu giao đấu, có lẽ tình hình sẽ khác hẳn, hắn bèn nói giọng lạnh lùng:

– Việc của Mai Ánh Tuyết chưa giải quyết, cho dù lão đại tử cung tiền tại hạ thì tại hạ cũng không chịu đi đâu! Võ Lâm Chi Hậu lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói:

- Thôi được người chuẩn bị ra tay đi!

Đinh Hạo không nói gì nữa, từ từ rút kiếm ra khỏi túi, hai bên chọn lấy một vị trí đứng tập trung thần trí bốn mắt nhìn nhau, Đinh Hạo nhủ thầm: Nếu hôm nay đánh bại được đối phương thì Mai Ánh Tuyết sẽ có cách cứu chữa, đối phương công lực thì thâm hậu quả trượng thì trầm nặng, còn kiếm đạo thì chỉ sử dụng được nhẹ nhàng linh hoạt thế nên tránh đấu nội lực tối đa vì sử dụng cây trượng nặng nề này khi đó hãy dồn toàn lực đánh cho đối phương một đòn đau điếng.

Thế khởi thủ của hai bên kỳ ảo khôn tả, khó tìm được một khe hở nào để ra tay tấn công, thời gian cứ thế trôi qua...

Bỗng Đinh Hạo nghĩ tới cứ thế kéo dài thời gian vô ích, tốt nhất nên tốc chiến giải quyết cho xong...

Cũng trong lúc hắn thoát suy nghĩ, tinh thần đã phân tán đôi chút, nhưng dưới cặp mắt của một cao thủ tuyệt đỉnh, đây đã là dịp may nho nhỏ có thể thừa cơ chiếm lợi thế được, quả nhiên Đinh Hạo thoáng dao động tinh thần thì Võ Lâm Chi Hậu đã nhắm đỉnh đầu của Đinh Hạo bổ xuống một quả trượng sức mạnh như long trời lở đất.

Đinh Hạo tánh tình ngang ngạch, tuy có ý định không muốn đấu liều nội lực cuối cùng vẫn không chịu lép vế, dùng toàn lực hất kiếm tới đỡ.

Ầm một tiếng nổ như sấm sét, hai bên cùng nhau lui ra sau một bước, tóc bạc của Võ Lâm Chi Hậu phát phơ bay tung múa không dừng, Đinh Hạo chỉ cảm thấy

hai tay tê nhức.

Đinh Hạo chẳng muốn kéo dài thời gian nữa, thoát tiến một bước, liền hất kiếm tiến tới tấn công ngay.

Thế rồi một trận ác chiến khốc liệt hiếm thấy ở trong võ lâm diễn ra lập tức, bông kiếm bay lượn như xẻ núi, kiếm khí rạch xé không khí những tiếng vù vù kinh người, hai luồng gió mạnh trượng kiếm giao nhau làm tung tóe đất đá lên cao cả một vòm trời đen ngịt.

Vì Đinh Hạo tránh cây quả tửu trọng nặng nề đánh vào nhiều hơn và chỉ lựa lúc sơ hở nhẹ đánh thôi, cho nên hắn đã thủ nhiều công ít đến nỗi bị đối phương lấn át thối lui lia lịa, để Võ Lâm Chi Hậu hoàn toàn chiếm cả lợi thế! Đinh Hạo từ từ lui tới cạnh tường, đã đến lúc không chỗ để lui nữa, mà thế công của Võ Lâm Chi Hậu càng lúc càng tấn công mãnh liệt hơn, thế đánh như lôi đình sấm sét làm chấn động cả một vùng trời bao la.

Đinh Hạo ở tình huống dồn vào chân tường, liền gom hết công lực bình sinh đùng liên tiếp ba quả tửu của đối phương, nhưng hắn phát giác ngay thế đánh của đối phương không còn hùng hậu như lúc nãy nữa, hắn biết đã đến lúc chín mùi rồi, liền hất kiếm tấn công tới tấp vào người đối phương.

Bây giờ Đinh Hạo đã xuất kiếm chủ công, chiếm lấy thượng phong hoàn toàn.

Cuộc ác chiến như vụ bão lại tiếp tục diễn ra một lúc quá lâu.

Chiêu thức và thượng phong của Võ Lâm Chi Hậu đã chậm chạp yếu ớt nhiều, còn kiếm thế của Đinh Hạo càng lúc càng mãnh liệt kinh người hơn.

Một tiếng gầm hét như sấm nổ, Võ Lâm Chi Hậu nhảy lui ra sau bảy tám thước, bả vai bị một đường rạch khoảng ba bốn tấc, máu chảy tua tủa.

Y liền dùng tay điểm nhanh vào huyệt đạo cầm máu, chống ngược cây quả tửu dưới đất, với gương mặt hung dữ nhìn chòng chọc vào mặt Đinh Hạo, hình thù không khác gì con hổ điên.

Đinh Hạo cầm phần thắng trong tay, đương nhiên không để đối phương có cơ hội nhỏ nhỏ nào nghỉ ngơi được, lượn mình rượt tới...

A! Một tiếng gầm rống kinh thiên táng đởm, Võ Lâm Chi Hậu cùng cây trượng đã ghim dưới đất, thân linh xoay tròn trên mặt đất một vòng rồi nhảy chồm lên bay tới tấn công một cách huyền ảo lạ lùng y như một con quái xà không bằng, đây có lẽ là một cú sát thủ tuyệt chiêu của y rồi.

Đinh Hạo cả kinh đang hất kiếm tới đỡ nhưng muộn rồi, thân quả tửu của y đánh bật mũi kiếm của Đinh Hạo và đầu quả tửu đã điểm trúng ngực phải của hắn một cú mãnh liệt như sấm đánh, tức thời hắn loạng choạng thụt lùi ra sau bốn năm bước, ự một tiếng chát chúa phun ra một bùm máu tươi, mặt mày choáng váng, mắt hoa không dừng.

Võ Lâm Chi Hậu lại gầm hét một tiếng nói:

– Toan Tú Tài, hãy tiếp ta một trượng nữa!

Đinh Hạo phấn chấn tinh thần lên, vung kiếm ra đỡ.

Ầm! Một tiếng nổ vang dữ dội, thanh kiếm trong tay của Đinh Hạo cơ hồ phải tuột khỏi bay đi, đầu óc có tiếng kêu veo veo khí huyết đảo lộn, thụt lùi ra sau hai bước.

Võ Lâm Chi Hậu đóng cây quả trượng trong đất, lạnh lùng nói:

– Toan Tú Tài, người quả thực là một địch thủ lợi hại nhất mà ta đã gặp trong cả cuộc đời của ta.

Đinh Hạo lập tấn chữ đỉnh, trường kiếm trở xuống đất, không nói lời nào.

Võ Lâm Chi Hậu cười lạnh lùng rồi nói tiếp:

– Toan Tú Tài người cứ suy nghĩ kỹ lại xem sao?

Đinh Hạo vẫn đứng ở thế chuẩn bị ra chiêu, lạnh lùng nói:

– Tại hạ không cần thiết suy nghĩ nữa, luôn luôn chỉ nói một lời thôi.

Ngay lúc này ba bà lão phụ trách đoạn hậu công việc hỏa táng thi hài của các đệ tử trong bang đã xong xuôi và quay trở lại bước đến gần bên Võ Lâm Chi Hậu cung kính chấp tay nói:

– Bẩm Thái thượng, công việc hỏa táng các đệ tử đã xong!

Võ Lâm Chi Hậu gật đầu với bọn họ một cái, sau đó quay sang hướng Đinh Hạo nói:

– Bây giờ ta còn một số công việc phải chuẩn bị đón đánh bọn Vọng Nguyệt Bảo, công việc của hai ta tạm ngưng ở đây, chúng ta hẹn lại một ngày khác sẽ tính sau, người thấy thế nào?

Đinh Hạo nghe nói thoát nghĩ thầm trong đầu óc mù này quả thật lợi hại, ta cũng không thể cấp bách nhất thời đánh thắng lão được, vả lại chẳng bao lâu nữa chúng cao thủ của Kim Long bang sẽ lần lượt đổ xô về đây không sai, đồng thời mình còn công việc phải đi về Ly trần đảo để đưa Mai Ánh Tuyết đi chữa bệnh nữa, hấn nghĩ tới đây bèn lạnh lùng nói:

– Thôi được, tại hạ cũng có công việc đi gấp, nhưng vẫn cảnh giác với lão đại tử, tại hạ vẫn không quên câu nói lúc này là tại hạ sẽ trả đũa gấp trăm lần đâu!

Võ Lâm Chi Hậu bữu môi nói:

– Nếu người có khả năng thì cứ tìm lão bà bà ta tính toán cũng được!

Đinh Hạo quay người phi thân chạy đi, không nói lời nào cả. Mục đích hôm qua là mình tính đi tìm lại túi da của Mai Ánh Tuyết không ngờ do phát giác hành tung của Lãnh Diện Thần Ni, nhất thời sanh tò mò theo dõi y tới đây và đã đụng phải biết bao sự biến cố.

Chẳng mấy chốc hấn đã vào tới tiểu trấn, chỉ thấy người qua lại tấp nập phần

nhiều là dân sống ở miền núi và sự mua bán hàng hóa phần nhiều cũng là thổ sản vậy, tuy là tiểu trấn ở gần miền núi, nhưng chợ búa vẫn sầm uất náo nhiệt, có bày bán đủ các thứ hàng hóa.

o O o